

Landsbykirkgaarden

Nedtegnet av Ole Andersen ca 1870 - siffernoter

Tekst: Christen Andersen Lund – Dansk forfatter og teolog 1763 - 1833

Høit lyder bedeklokkens slag
i aftenskumringen,
og bonden fra en møisom dag
til hvile vanker hen.
Den muntre fugl har øiet lukt,
hver skabning tier nu;
Kun aftenbakkens lette flugt
omcirkler mig endnu.

Til tanker du inbyder mig,
du stille sovested!
Her, hvor den trætte landmand sig
til hvile lægger ned.
Her dagens værk han fuldendt seer,
og ham er søvnen sød;
Ei vaagner han til klage meer
og ei til jordens nød.

Ei kunstigt marmorbilled her
begræder end hans savn;
Det sorte kistetræ kun bær
hans uberømte navn.
Vantrevne hylt sig bøier ned
om skumle kirkegaard,
og blomstrende kun tidslen ved
de sjunkne grave staaer.

Dog hviler her vel mangen mand,
som mere ædel var,
meer streng i dyd og pligt, end han,
der ordensbaandet bær;
Maaskee en bedre taare ned
paa simple grave flød,
end i sit marmor-leiested
den mægtige man bød.

Og mangen mø henslummer her,
som egnens smykke var;
Som ei af guld og prydelser
sin ynde betlet har;
Hvis smiil forkyndte himlens fred

og blid, uhyklet dyd;
End græder hendes brudgom ved
den grav, der tog hans fryd.

O naar og mine been engang
nedsænkes her i muld,
og naar ved sang og klokkeklang
man øser graven fuld;
Da græder og en kjærlig ven
her ved mit hvilested,
og ofte mindes mig igjen
med stum veemodighed.

Og ofte landsby-pigerne
ved aftenrøden her
skal glade samles, snakkende
om gamle hændelser;
Da tale de om kjærlighed,
dens bittre, søde fryd,
og hver fortæller, hvad hun veed
om elskte brudgoms dyd.

Da sige de: O nær herved
en digter jordet blev,
som gjorde ingen mand fortræd,
og mange viser skrev.
Da hædre de endnu min grav
med skyldfri glædes klang,
og egnen giver gjenlyd af
min ungdoms bedste sang.

Naar maanen da gaaer rødmende
bag kirketaarnet frem,
og naar de muntre, syngende
fra graven vandre hjem,
da sige de: Gud glæde dig
I høie himmelbo!
Sov, gode digter, sødelig
til dommedag i ro!